

[Aksel Larsen.]

kratiets sag. Det forekommer os brødløst og urigtigt at bestride de tre partiers ret til at danne regering, når de har ment at kunne enes om en regeringsdannelse. Trods den grundlæggende uenighed i anskuelser, de bar til skue før valget, og trods de hvasse ord, hvormed regeringens medlemmer før valget karakteriserede hinanden, er den kendsgerning afgørende, at de tilsammen råder over et flertal i tinget, og at regeringen sidder i overensstemmelse med grundloven, så længe den kan enes.

Det kalder nærmest på medlidenheden, at de to partier, der trods deres størrelse er absolut i mindretal i folketinget, forklarer, at det burde have været dem, der dannede regering. Snakken om, at venstre er det sejrende parti, giver jeg ikke så forfærdelig meget for. Ja, venstre gik 4—5 mandater frem ved valget, det er ganske rigtigt, men hvad ville man have gjort, hvis socialdemokratiet eller regeringskoalitionen før valget havde rådet over et stort absolut flertal her i tinget og så var gået 4 mandater tilbage? Ville man så have sagt: selv om I fortsat har flertal, skal I afgive regeringsmagten, I har mistet 4 mandater. På den måde kan man simpelt hen ikke argumentere; det hører ingen steder hjemme.

Men derfor kan man godt være overrasket over den gruppe sammenbragte børn, regeringen udgør, og fristelsen til at rippe op i, hvad regeringen sagde før valget, er stor. Jeg skal gøre, hvad jeg kan for at bekæmpe min lyst til at give efter for fristelsen, men jeg er ikke sikker på, at det lykkes. Det er i hvert fald nødvendigt for mig at sige, at jeg synes, det er et tegn på — ja, hvad skal vi kalde det — sjælelig storhed, at den højtærede statsminister kan overvinde sig selv til at sidde i regering med „en kedelig karl“, så meget mere som han jo ikke alene gav denne karakteristik af ministeren uden portefølje, men også betegnede ham som en mand, der ikke har nogen politik og ikke har begreb om politik. Jeg ved ikke, om det var dette, der gjorde, at den højtærede statsminister ville have retsforbundet med i regeringen.

Vi har fået en række forskellige forsvarsargumenter for, at retsforbundet er gået ind i denne regering, bl. a. at man må se sagerne ud fra retsmoralske synspunkter.

Så kan vi kigge på de indirekte skatter og alt, hvad dertil hører, ud fra retsmoralske synspunkter. Det bliver svært at finde noget, der har med ret og rimelighed at gøre i disse skattelovsforslag, men det, man i øvrigt undskylder dem med, er, at dels har man fået løfter om toldnedsættelser, dels løfter om grundskyld. Nu har jeg nøje studeret regeringserklæringen; jeg ved selvfølgelig ikke, om der skulle være en hemmelig protokol mellem de tre partier; men jeg bekender, at jeg tror det ikke; jeg tror, vi gør klogt i at holde os til erklæringen og det, der offentligt er blevet meddelt. Der loves ikke toldnedsættelser, men en undersøgelse med henblik på en forenkling og eventuel nedsættelse af toldsatserne. Det er alt, hvad retsforbundet har fået på det område, og det skulle gå meget mærkeligt til, om der bliver nogen realitet i det. Så er der løftet om grundskyld, som skal være så eminent godt, at man karakteriserer regeringen som en grundskyldsregering. Ja, jeg ved kun, at finansministre her i dette land har den kedelige egenskab, som synes at følge med embedet, at de er villige til at gøre noget for at få nye skatter pålagt, men er meget uvillige til at slippe skatter, når de én gang er pålagt. Jeg ved ikke, om vi får denne grundskyld, som, hvis jeg ikke tager meget fejl, efter fiskeriministerens beregninger skal give 300—400 mill. kr. om året, men jeg frygter, at hvis vi skulle få den, vil det blot gå sådan, at den bliver lagt oven på de andre skatter, så der ikke kommer nogen som helst nedsættelse på noget andet område.

I denne forbindelse kan jeg ikke lade være at tænke på, at en gang, da vi her i tinget havde en diskussion om grundskyld, udtalte den højtærede statsminister, at folk blev vel nok mindre begejstrede for talen om grundskyld, når det gik op for dem, at det ikke er noget, man skal have, men noget, man skal betale. Jeg går ud fra, at den højtærede statsminister stadig væk har denne mening. Det er altså hans præmisser til de ord, der i regeringserklæringen er sagt om grundskyld.

Lad nu imidlertid alt det være. Med den formelle adkomst til at danne regering, som følger af, at de tre partier har flertal og har kunnet enes om regeringsdannelsen, er det ikke sagt, at de tre regeringspartier af